

Knjiga proroka Daniela – broj sto pedeset i tri

Duhovna simbolika sjevernoga i južnoga kraljevstva: putovanje kroz biblijske hramove i ljudsku narav

Jeff Pippenger

2024-03-23

Sjeverno kraljevstvo predstavljalo je nižu narav u hramu čovječanstva; predstavljalo je tijelo u hramu crkve; predstavljalo je ljudsko tijelo u hramu Kristovu. Krist je sagradio svaki hram i postavio svaki temelj, a prvi kamen u milleritskom hramu bio je nauk o „sedam vremena“, koji je prikazan Ezekielovim dvama štapovima. U pobuni 1863. godine laodicejski adventizam odbacio je svoj proročki „ugaoni kamen“, što se također dogodilo i pri gradnji zemaljskoga hrama. Odbačeni kamen bio je određen da bude izabran pri završetku podizanja hrama, premda je tijekom čitavoga razdoblja gradnje bio kamen spoticanja. Ipak, proročka Riječ otkriva da će odbačeni kamen spoticanja naposljetku postati zaglavni ugaoni kamen.

Štap „sedam vremena“, kako je predstavljen južnim kraljevstvom, jest „glava“ u odnosu na sjeverno kraljevstvo. On je „glava“, jer je u južnom kraljevstvu Bog izabrao poistovjetiti Jeruzalem kao svoj grad, gdje je postavio svoje svetište i svoje ime. Sve dok dva štapa nisu bila spojena od 1798. do 1844., „glava“ je bila niže, južno kraljevstvo. Kada je Ivanu 1844. bilo rečeno da se okane sjevernoga kraljevstva, jer je bilo predano poganima, južno je kraljevstvo ostalo kao stijeg koji stoji samo, kao jedan narod, ili je barem takav bio plan. Taj je plan bio spriječen pobunom 1863. godine i prvom „pobunom kod Kadeša“ modernoga Izraela.

Dana 11. rujna 2001. Gospodin je svoju laodicejsku crkvu vratio u 1863., natrag u 1888., natrag u 1919. i natrag u 1957., do druge „pobune u Kadešu“. No u toj se pobuni sada ispunjava obećanje da će kamen koji je bio odbačen postati zaglavni kamen ugla. Ono se ispunjava u onima koji su predstavljeni kao sto četrdeset i četiri tisuće, među kojima Krist zauvijek ostvaruje sjedinjenje božanstva i čovječstva.

Pavao je nižu narav označio kao tijelo, a višu narav kao um. Tijelo (nižu narav) poistovjetio je sa smrću.

Jer znamo da je Zakon duhovan; a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh. Jer što činim, ne odobravam; jer ono što hoću, to ne činim, nego ono što mrzim, to činim. Ako dakle činim ono što neću, slažem se sa Zakonom da je dobar. Sada pak to više ne činim ja, nego grijeh koji prebiva u meni. Jer znam da u meni, to jest u mome tijelu, ne prebiva dobro; jer htjeti mi jest prisutno, ali kako izvršiti ono što je dobro, ne nalazim. Jer dobro koje hoću ne činim; nego zlo koje neću, to činim. Ako li činim ono što neću, to više ne činim ja, nego grijeh koji prebiva u meni. Nalazim dakle zakon: kad hoću činiti dobro, zlo je prisutno uza me. Jer se po unutaršnjem čovjeku radujem Zakonu Božjemu; ali vidim drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljuje me zakonu grijeha koji je u mojim udovima. Jadan li sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od tijela ove smrti? Rimljanima 7:14–24.

Pavao je znao da u njegovu „tijelu” ne prebiva „ništa dobro”. Sklonosti, i naslijeđene i stečene, koje su postojale u njegovu tijelu (njegovu organizmu), djelovale su samo tako da ga vode u grijeh. Te su sklonosti predstavljale zakon grijeha, ali je Pavao želio držati Božji zakon, a ne zakon grijeha. Božji je zakon Pavao poistovjećivao sa „zakonom svoga uma” (svojom višom naravi). Njegov je vapaj bio: „Tko će me izbaviti od ovoga smrtnoga tijela?” Naravno, Pavao je znao da će izbavljenje donijeti božanska narav, ali je također znao da djelo izbavljenja zahtijeva njegovo sudjelovanje.

Stoga, moji ljubljani, kao što ste uvijek bili poslušni, ne samo za moje nazočnosti, nego sada još mnogo više u mojoj odsutnosti, sa strahom i trepetom izgrađujte svoje spasenje. Jer Bog je taj koji u vama djeluje i da hoćete i da činite što je njemu po volji. Filipljanima 2,12.13.

Oslobođenje od tijela smrti izvršeno je božanskom silom, koja je bila povezana s ljudskom silom, i to je bio primjer koji je Isus pružio ljudima. Premda je zakon grijeha aktivno djelovao u nižoj naravi tijela, Isus je svoju nižu narav držao podložnom Božjemu zakonu podređujući svoju volju volji svojega Oca. Pavao je mogao naći oslobođenje kad bi svoju volju predao volji božanstva. Čineći to, radio je na vlastitom spasenju, i to je ono što sestra White misli kada govori o djelu uklanjanja grijeha iz našega života.

„Svaka duša koja se odbija predati Bogu nalazi se pod vlašću druge sile. Ona ne pripada samoj sebi. Može govoriti o slobodi, ali je u najponiznijem ropstvu. Nije joj dopušteno vidjeti ljepotu istine, jer je njezin um pod Sotoninom vlašću. Dok sebi laska da slijedi naloge vlastita rasuđivanja, pokorava se volji kneza tame. Krist je došao raskinuti okove ropstva grijehu s duše. ‘Ako vas dakle Sin oslobodi, zbilja ćete biti slobodni.’ ‘Zakon Duha života u Kristu Isusu’ oslobađa nas ‘od zakona grijeha i smrti.’ Rimljanima 8,2.

„U djelu otkupljenja nema prisile. Ne primjenjuje se nikakva vanjska sila. Pod utjecajem Duha Božjega čovjeku je ostavljena sloboda da izabere komu će služiti. U promjeni koja nastupa kada se duša preda Kristu nalazi se najuzvišeniji smisao slobode. Izgon grijeha čin je same duše. Istina, nemamo moći osloboditi se od Sotonine vlasti; ali kada poželimo biti oslobođeni od grijeha i u svojoj velikoj potrebi zavapimo za silom izvan i iznad sebe, sile duše bivaju prožete božanskom snagom Duha Svetoga te se pokoravaju nalogima volje ispunjavajući volju Božju.

„Jedini uvjet pod kojim je čovjekova sloboda moguća jest da postane jedno s Kristom. ‘Istina će vas osloboditi’; a Krist je istina. Grijeh može pobijediti samo tako da oslabi um i uništi slobodu duše. Podložnost Bogu obnova je čovjeka njemu samome — njegovoj istinskoj slavi i dostojanstvu. Božanski zakon, kojemu bivamo podložni, jest ‘zakon slobode’. Jakov 2,12.” Čežnja vjekova, 466.

Pavao je povikao: „Jadan li sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od tijela ove smrti?” Sestra White izjavila je: „kad želimo biti oslobođeni od grijeha, i u svojoj velikoj potrebi zavapimo za silom izvan i iznad nas samih, sile duše bivaju prožete božanskom energijom Duha Svetoga te slušaju naloge volje u izvršavanju Božje volje.” Uključujući se u sjedinjenje naše ljudskosti s Kristovim božanstvom, uporabom svoje volje, izvršavamo „čin” uklanjanja grijeha iz vlastite „duše”.

Ali ono što „trebamo razumjeti jest prava snaga volje“. Volja je „upravljačka sila u čovjekovoj naravi, sila odlučivanja ili izbora. Sve ovisi o ispravnom djelovanju volje. Moć izbora Bog je dao ljudima; na njima je da je primjenjuju. Ne možete promijeniti svoje srce, ne možete sami od sebe dati Bogu njegove osjećaje; ali možete izabrati da Mu služite. Možete Mu predati svoju volju; tada će On djelovati u vama da hoćete i činite prema Njegovoj dobroj volji. Tako će cijela vaša narav biti dovedena pod nadzor Kristova Duha; vaši će osjećaji biti usmjereni na Njega, vaše će misli biti u skladu s Njim.“

Pavao je znao te istine, i znao je da njegova niža narav mora biti podvrgnuta njegovoj višoj naravi, vršenjem njegove volje. Zato je Pavao umirao svaki dan.

Svakodnevno umirem, tako mi vaše slave koju imam u Kristu Isusu, Gospodinu našem. 1. Korinćanima 15,31.

Pavao je znao da svoju nižu narav treba svakodnevno razapinjati time što je svojom voljom držao svoju nižu narav u podložnosti. Stoga je razapeo svoje tijelo.

A oni koji su Kristovi razapeše tijelo sa strastima i požudama. Galaćanima 5,24.

Pavao je znao da će njegovo grešno tijelo postojati u čovječanstvu sve do Drugoga Kristova dolaska, kada će vjerni, u tren oka, primiti novo proslavljeno tijelo. Zato 1798. označava temelj četrdeset i šest godina tijekom kojih je bio podignut mileritski hram, jer Krist je, kao jedini temelj, Jaganjac zaklan od postanka. Sjeverno kraljevstvo bilo je tijelo koje je, po grijehu, zadobilo prevlast nad čovječanstvom i uzdiglo se da bude krivotvoreno sjeverno kraljevstvo. Godine 1844. Ivanu je bilo rečeno da „izostavi“ predvorje, što na grčkome znači odbaciti nižu narav koja je zadobila prevlast nad višom naravi, gdje je Bog izabrao postaviti svoje ime, a 1798. tijelo (niža narav) sa „strastima i požudama“ trebalo je biti raspeto.

U svojoj osnovi, Kristovo je tijelo umrlo pri raspeću, jer je bio istrgnut iz zemlje živih. Južno je kraljevstvo tada trebalo biti jedan narod, s jednim kraljem, u savezu s Bogom, i narod koji ima Božje svetište u svojoj sredini. Redak na redak, „sedam vremena“ sada su „glava od ugla“, jer od 11. rujna 2001. Bog podiže svoju „sjevernu vojsku“ kao stijeg. Ta vojska treba biti jedan narod, i taj će narod odražavati samo Njegovu sliku, i to čini upravo u vrijeme kada Sotona podiže svoj „rog“, koji je slika Zvijeri. U trideset i sedmom poglavlju Ezekiela poruka četiriju vjetrova udiše poruku kasne kiše onima koji tada ustaju kao ta vojska. Poruka četiriju vjetrova poruka je Sedme trube, gdje se dovršava tajna Božja.

Završno djelo zapečaćenja započelo je 7. listopada 2023. Vrijeme zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće dovršava se tijekom trubljenja Sedme trube, a ta truba odjekuje tripot tijekom procesa zapečaćenja. Ona uvijek označava udar islama protiv Slave zemlje. Suvremena duhovna „slavna zemlja“ pogođena je 11. rujna 2001., a drevna doslovna slavna zemlja pogođena je 7. listopada 2023., upravo one godine kada su dva svjedoka koja su bila ubijena ponovno oživjela. Treći udar događa se pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Američkim Državama.

Od 7. listopada 2023. republikanski rog i pravi protestantski rog zvijeri iz zemlje ostvaruju svoje konačne prijelaze u rog koji, pri uskoro dolazećem zakonu o nedjelji, govori ili kao zmaj ili kao

Janje. Dvije manifestacije unutarnjih i vanjskih protivnika u velikoj borbi, koja se odigrava tijekom završnih događaja zemaljske povijesti, obje su smještene u povijesti koju predstavlja četrdeseti redak jedanaestog poglavlja Danielove knjige. Dva konačna razvoja dvaju rogova ostvaruju se tijekom oglašavanja Sedme trube. Sedma truba treća je od triju truba jao.

Tri jao predstavljaju trostruku primjenu proročanstva te time pružaju snažno svjedočanstvo o putokazu od 7. listopada 2023. I u prvom jaou i u drugom jaou, islam je ratovao protiv vojski Rima, što je u posljednjim danima Sjedinjene Američke Države, o čemu svjedoči osvajanje Sovjetskoga Saveza, do kojega je došlo tajnim savezom između antikrista (pape Ivana Pavla II.) i lažnog proroka (Ronalda Reagana) 1989. godine.

U prvom jadu, kako je izloženo u devetom poglavlju Otkrivenja, nalazi se vremensko proročanstvo od pet mjeseci, što iznosi sto pedeset godina. U drugom jadu nalazi se vremensko proročanstvo od tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana. Oba vremenska proročanstva predstavljaju ratovanje protiv Rima koje je islam donio tijekom dviju povijesti što predstavljaju prvi i drugi jad. Ta su dva proročanstva imala dva različita ishoda toga ratovanja. U prvih sto pedeset godina islam je trebao „nauditi” Rimu, a u proročanstvu od tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana islam je trebao „ubiti” Rim. Ta su dva proročanstva bila izravno povezana. Završetak sto pedeset godina tijekom kojih je islam trebao nauditi Rimu označio je početak tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana tijekom kojih je islam trebao ubiti Rim. Prvi i drugi jad razdvojeni su završetkom sto pedeset godina i početkom tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana.

Sjedinjene Američke Države prestaju biti šesto kraljevstvo biblijskog proroštva pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, i tada su one proročki „ubijene”. Čas „velikoga potresa“, u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, jest uskoro dolazeći nedjeljni zakon, i kada taj čas dođe, tada dolazi i Sedma truba islama. Ona dolazi označiti svršetak, odnosno smrt šestoga kraljevstva, koje je vojska Rima u posljednjim danima. Toj je smrti prethodilo sto pedeset godina tijekom kojih je islam nanosio štetu vojskama Rima. Prema glavnim medijima, koji nastoje umanjiti značenje djelovanja radikalnog islama u suvremenom svijetu, od 7. listopada 2023. pa do pisanja ovoga članka, 12. veljače 2024., islam je izvršio sto šezdeset i pet napada na američke interese diljem svijeta.

Sto pedeset godina tijekom kojih islam ranjava vojske Rima, što vodi do pogubljenja vojski Rima u prvom i drugom jao, ponavlja se u povijesti trećega jao, jer tako djeluje trostruka primjena proročanstva. Oglas Sedme trube, koji je pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, kada dolazi do sjedinjenja božanstva s čovječtvom, kako je prikazano spajanjem dvaju štapova, ima tri oznake na putu. Prva je duhovna slavna zemlja, a posljednja je duhovna slavna zemlja. Srednja oznaka na putu jest doslovna slavna zemlja.

Godine 2023. druga trublja s Trumpeta upozorenja trećega jao-a označila je pojačavanje ratovanja islama dok je ulazio u razdoblje u kojem će „ozljeđivati“ zemaljsku zvijer. Te iste godine, dva svjedoka republikanskoga roga i istinskoga protestantskog roga ponovno su oživjela i započela svoje uzajamne prijelaze u svoje konačne simbolične rogove. Za republikanski rog to je bilo sjedinjenje svih otpalih protestantskih sila sa svim otpalim republikanskim silama kako bi se

oblikovao jedan rog koji je slika zvijeri. Kod istinskoga protestantskog roga to je bilo sjedinjenje božanstva s čovječtvom dok je rog po karakteru prelazio iz laodicejskog u filadelfijski, kako bi odražavao suprotnost slici zvijeri. Godina 2023. nastupila je dvadeset i dvije godine nakon 2001., predstavljajući tako simboličku vezu božanstva sjedinjenoga s čovječtvom.

Sva se ta povijest odvija u četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Daniela, retku koji je bio otpečaćen i koji je proizveo umnoženje znanja 1989. godine, a koje je predloženo rijekom Hiddekel. U proročkoj povijesti toga retka dovršava se i završno djelo u Svetinji nad svetinjama, što je svjetlo koje je bilo otpečaćeno 1798. godine, a koje je predloženo rijekom Ulaj. Početak četrdesetog retka označava vrijeme svršetka 1798. godine, a završetak retka označava vrijeme svršetka 1989. godine, i obje se rijeke sjedinjuju u povijesti četrdesetog retka, upravo kao što se Tigris i Eufrat (Ulaj i Hiddekel) sjedinjuju neposredno prije nego što dosegnu Perzijski zaljev.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

Duh Gospodina Jahve na meni je, jer me Jahve pomazao da donosim radosnu vijest krotkima; poslao me da povijem one slomljena srca, da proglasim slobodu sužnjima i otvaranje tamnice onima koji su svezani; da proglasim godinu milosti Jahvine i dan osvete Boga našega; da utješim sve koji tuguju; da se pobrinem za one koji tuguju na Sionu, da im dam vijenac umjesto pepela, ulje radosti umjesto tuge, plašt hvale umjesto duha klonulosti; da ih nazovu stablima pravednosti, nasadom Jahvinim, da se on proslavi.

I sagradit će drevne ruševine, podignut će negdašnja pustošenja i obnovit će opustošene gradove, pustoši mnogih naraštaja. I tuđinci će stajati i pasti vaša stada, i sinovi tuđina bit će vaši orači i vaši vinogradari. A vi ćete se zvati Svećenici Gospodnji; ljudi će vas nazivati Službenicima Boga našega; jest ćete bogatstvo pogana i njihovom ćete se slavom dičiti. Za svoju sramotu primit ćete dvostruko; i zbog poruge radovat će se svome dijelu; stoga će u svojoj zemlji baštiniti dvostruko: vječna će radost biti njihova.

Jer ja, Gospodin, ljubim sud, mrzim grabež za paljenicu; i upravit ću njihovo djelo u istini i sklopit ću s njima vječni savez. I njihovo će sjeme biti poznato među narodima, i njihovi potomci među pucima; svi koji ih vide priznat će ih, da su oni sjeme koje je Gospodin blagoslovio. Veoma ću se radovati u Gospodinu, moja će se duša veseliti u mojemu Bogu; jer me odjenuo haljinama spasenja, zaogrnuo me plaštem pravednosti, kao što se zaručnik kiti nakitom i kao što se zaručnica resi svojim draguljima. Jer kao što zemlja daje svoj izdanak i kao što vrt čini da nikne ono što je u nj posijano, tako će Gospodin Bog učiniti da pravda i hvala niknu pred svim narodima. Izaija 61:1–11.